

досягти успіху, якщо працівники працюють із неповною самовіддачею, а також якщо вони не сповідують її цілі, місії та принципи роботи. Мотивація є основним з питань ефективного менеджменту. Система мотивування повинна систематично удосконалюватися. Залучення, а головне, утримання працівників з високими здібностями – непросте завдання, вирішення якого забезпечить лише високий рівень мотивування.

Список використаних джерел

1. Биба В. Світовий досвід мотивації працівників та можливості його адаптації до умов підприємств України/ В. Биба, Н.Теницька//Економіка і суспільство. – 2017. – №10. – С. 166-171. – Режим доступу: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/10_ukr/31.pdf

2. Продіус О. Мотивація персоналу як головний фактор підвищення ефективності діяльності підприємства / О. Продіус, М. Олексів // Науковий вісник [Одеського національного економічного університету]. –2015. – № 12. – С. 188-200. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nv_2015_12_17

Петро ЛЕВИЦЬКИЙ

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль
(науковий керівник: д.держ.упр., доцент, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Толуб'як В.С.)

ЗАПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ПРИНЦИПІВ СТРАХОВОЇ МЕДИЦИНИ В УКРАЇНІ

Конституція України визнає життя й здоров'я громадян найвищою соціальною цінністю та проголошує державу гарантом забезпечення та утвердження прав і свобод людини. Проте існуюча тенденція погіршення стану медичної системи в країні створює дедалі більші проблеми для подальшої реалізації задекларованого права людини на отримання медичної допомоги в нашій державі. Медицина країни потерпає від непослідовної соціально-економічної політики та нерівних умов для ведення медичної практики різними суб'єктами господарювання. І хоча законодавство України і передбачає забезпечення цієї галузі бюджетними видатками в розмірі не менше ніж 10 % від обсягу національного прибутку, та за 11 років існування відповідного Закону жодного разу цю норму не було реалізовано [2].

Як свідчить практика функціонування вітчизняних медичних закладів принцип бюджетного фінансування медицини вичерпав себе. Але історія розвитку медичної галузі має приклади фінансування системи охорони здоров'я за рахунок медичного страхування.

Медичне страхування є галуззю особистого страхування. Головна мета – гарантування застрахованим особам одержання медичної допомоги за

рахунок накоплених грошових коштів в наслідок виникнення страхових випадків та фінансування профілактичних заходів. Медичне страхування як форма фінансової допомоги повинно ґрунтуватися на певних принципах. Медичне страхування відрізняється певною мірою від інших видів страхування, тому що в разі настання страхового випадку у медичному страхуванні потерпілий отримує медичну допомогу. Тільки тепер вже у свідомості громадян виникають асоціації з тим, що медична допомога не може бути безкоштовною, що це товар, який необхідно оплачувати [1].

Передусім, на нашу думку, треба розробити та дотримуватись сучасних принципів медичного страхування: законності, який має забезпечувати неухильне виконання нормативних актів у сфері медичного страхування; гуманізму, що трактується як людиноцентристська спрямованість вітчизняної медицини; фінансова впорядкованість тобто відкриті схеми акумулювання коштів та їх витрачання; стадійності, який передбачає введення медичного страхування поступово для окремих верств населення; науковості та професіоналізм осіб, які мають здійснювати реформи; принцип стратегії – діяльності у сфері медичного страхування має бути покладена в основу всіх перетворень у цій сфері; плановості, який має охоплювати всі заходи, які здійснюються в системі перебудови медичного забезпечення та створення медичного страхування; систематичності, тобто введені в дію механізми медичного страхування повинні систематично удосконалюватися, а їх оновлення має впливати на всі аспекти медичного страхування; принцип індивідуального та масового підходу, який передбачає розроблення стандартів медичного страхування як для окремих хворих, так і для багатьох інших, які мають подібні симптоми; цілеспрямованості, який має забезпечувати всі аспекти досягнення кінцевої мети – введення системи медичного страхування в Україні; контролю за результатами здійснення заходів, спрямованих на втілення в життя планів стосовно введення системи медичного страхування загалом в Україні; ефективності, який має демонструвати дієвість заходів, які здійснюються з метою підтримання довіри до діяльності держави у сфері медичного страхування [4].

Іншим і доволі важливим аспектом втілення у життя засад медичного страхування в Україні є протидія корупційним схемам. Передусім треба розробити схему прозорого накопичення коштів для забезпечення медичного страхування. В Україні, де панує корупція, не виключається можливість, що кошти, які мають витратитися на лікування та профілактику захворювань, витратимуться на інші цілі. Крім того, якщо ці кошти вкладаються в банки, виникає ризик банкрутства банків та зникнення коштів.

В організаційному плані медичне страхування може здійснюватися як за місцем проживання громадян, так і за місцем роботи. При цьому страхові фонди повинні контролювати громадяни, тобто кожен повинен мати

можливість дізнатися, скільки страхових коштів у нього на особистому рахунку, скільки коштів має увесь фонд, де вони акумулюються тощо.

Необхідно розробити також стандарти забезпечення населення медичними послугами, особливо це стосується профілактики різних масових захворювань, які з часом призводять до погіршення стану здоров'я багатьох громадян. Звичайно, до кожної особи потрібен індивідуальний підхід, але, наприклад, лікування осіб, які захворіли на простудні захворювання, може здійснюватися за певним стандартом і такий стандарт має передбачати певні суми витрат на згадане лікування [3].

Не слід забувати під час здійснення заходів з медичного страхування про кадрове забезпечення, тобто про лікарів та медичний персонал. Якщо лікарі та середній медичний персонал будуть забезпечуватися за рахунок фондів медичного страхування і це забезпечення дорівнюватиме грошовому забезпеченню, яке отримують такі особи в розвинених країнах, то відповідно і громадяни можуть вимагати професійної медичної допомоги.

Отже, на основі аналізу літературних джерел із проблематики запровадження обов'язкового медичного страхування, варто відзначити, що цей вид страхування потребує чіткого визначення правових, організаційних та фінансових засад запровадження такої системи. Ефективне забезпечення прав громадян на охорону здоров'я є першочерговим соціальним пріоритетом. Дуже важливо, щоб особа, котра стає учасником такої системи, почувалася захищеною. Медичне страхування необхідно здійснювати з самого початку трудової діяльності. Громадянин, який починає працювати, має забезпечувати не тільки витрати на поточні медичні послуги, а й на забезпечення себе медичними послугами після виходу на пенсію.

Список використаних джерел

1. Заросило В. О. Організаційно-правові засади впровадження системи медичного страхування в Україні. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://journals.uran.ua/index.php/2415-3818/article/viewFile/71355/76546>

2. Миськевич Т. Реформування системи охорони здоров'я в Україні. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuviar.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=752:reformuvannya-sistemi-okhoroni-zdorov-ya&catid=8&Itemid=350

3. Мунтян С. О. Перспективи добровільного медичного страхування на залізничному транспорті / С. О. Мунтян, О. Г. Капшук, Є. І. Кишковський // Медичні перспективи. – 2007. – Т. 12, № 2. – С. 152–154.

4. Страхування в галузі охорони здоров'я : навч. посіб. / І. Б. Дячук, І. Я. Сенюта, Х. Я. Терешко, І. І. Фуртак. – Л. : Медицина і право, 2010. – 216 с